

Schuilplaats voor geluk

Mattie Scherstra-
Lindeboom

Mattie Scherstra-Lindeboom

Schuilplaats voor geluk

Westfriesland

‘Juffrouw, waar blijft mijn koffie?’

‘Komt eraan, mevrouw,’ zei Tina Crans met omgewend hoofd, terwijl ze achter de toonbank koffie tapte uit een roestvrijstalen ketel. Zij was een jonge vrouw met blonde krullen, sprekend blauwe ogen en een fors postuur. ‘Ik moest het filter even vervangen.’

‘Schiet een beetje op, ja?’ klonk het pinnig. ‘Ik heb nog meer te doen!’

En ik niet? dacht de serveerster kriegel, maar zij bleef vriendelijk en correct. ‘Ik kom zo bij u, mevrouw.’ Nooit een klant tegenspreken, de klant had altijd gelijk, hoe vervelend en arrogant die ook was.

Tina keek naar de klok boven de keukendeur. Halfelf. Waar bleef Jackie toch? Het was niets voor haar hartsvriendin en collega om zo laat te zijn. Ze herademde toen plotseling achter in de keuken een opgewonden stem klonk en zij de stem van Jackie Onelissen herkende.

Toen Jackie de lunchroom binnenstormde viel het Tina opnieuw op hoe goed haar hartsvriendin eruitzag.

Met een nijdig gebaar smeed Jackie haar mobieltje op de toonbank. Zij was drieëntwintig jaar oud, lang en slank. Jackies haar had de kleur van maanlicht en haar ogen waren korenbloemblauw. Maar omdat zij kwaad was, was haar knappe gezicht met de kleine wipneus en de volle lippen rood en vlekkerig.

‘Maak je een afspraak met de loodgieter, komt-ie gewoon domweg niet opdagen!’ riep ze verbolgen uit, terwijl ze haar witte serveersterschortje voordeed en op haar rug vaststrikte. ‘Als je vervolgens informeert waar hij blijft, blijkt de man vergeten te zijn onze afspraak in zijn agenda te noteren. Hij is vanmorgen voor een veertiendaagse vakantie vertrokken. Nu moet ik alsnog een andere loodgieter bellen!’

Tina kende haar vriendin als geen ander. Jackie was een kruidje-roer-mij-niet, haar karakter was als kwikzilver, haar geest was snel en haar tong scherp. Jackie was zelfverzekerd, moedig en vriendelijk van aard, maar zij had weinig geduld en een intense afkeer van wreedheid en onverschilligheid. De man die het hart van Jackie wist te veroveren zou zijn handen aan haar vol hebben, bedacht Tina met een glimlach. Maar het moest een man zijn die begrip kon opbrengen voor haar gevoel van onafhankelijkheid, een man die haar aankon, maar die vriendelijk en liefdevol was. Overigens maakte Jackie niet zo’n haast met het zoeken naar een geschikte man. Ze hield van haar vrije leventje, dat haar in staat stelde te doen wat ze zelf wilde.

Tina kon zich niet herinneren wanneer Jackie voor het laatst uit was geweest. Meestal gingen ze met z’n tweetjes een avondje stappen, maar na het overlijden van haar moeder had Jackie haar vader ’s avonds niet alleen willen laten en was

thuisgebleven. Misschien werd het zo langzamerhand tijd om de draad van het uitgaansleven weer op te pakken.

‘Ook goedemorgen, Jackie. Fijn je weer te zien.’

De stem van haar vriendin bracht Jackie weer bij haar positieven, en langzaam bedaarde haar boze bui. Verontschuldiging keek ze Tina aan.

‘Ja, jij ook goedemorgen. Het spijt me, maar de wastafelkraan in mijn badkamer drupt nu al een paar weken en ik wil het eindelijk weleens gemaakt hebben. Dat gedrup houdt zelfs pap uit zijn slaap.’

‘Juffrouw, mijn koffie graag!’

Nu pas bemerkte Jackie de drie gasten die al in de lunchroom aanwezig waren. Zij zaten aan een tafeltje voor in de zaak.

‘Die zijn er ook vroeg bij,’ mompelde ze, en ze bekeek de drie wat beter.

De vrouw die haar aandacht had getrokken was klein, knap met dik krullend grijs haar, en sprak op gedempte toon met de andere twee. Ze moest begin zeventig zijn, schatte Jackie. Ze droeg een crèmekleurig mantelpakje en had dat speciale chique uiterlijk dat veel vrouwen nooit bereikten, al besteedden zij nog zo veel tijd aan hun kleren en make-up.

Naast haar zat een vrouw van een jaar of veertig. Ze was mollig, gekleed in een eenvoudige grijze jurk, en ze droeg een kleurige sjaal met ruches losjes om haar hals. Hoewel ze een knap gezicht had, omringd door een stralenkrans van goudblonde krulletjes, was het duidelijk dat de vrouw een geestelijke achterstand had op andere volwassenen van haar leeftijd. Ze reageerde kinderlijk uitgelaten op alles wat ze in de lunchroom zag. Vooral de tros vrolijk gekleurde ballonnen die met goudkleurige draadjes aan de toonbank waren vastgemaakt, vond ze prachtig.

Tegenover hen zat een lange man met een gegroefd gezicht dat Jackie bepaald niet vriendelijk voorkwam. Hij moest ongeveer van dezelfde leeftijd zijn als de oudste vrouw. Zijn mond was vertrokken tot een verbeterd grimas, de haakse Romeinse neus was prominent aanwezig. Een donkere snor liep als een streepje over de bovenlip. Zijn spiedende, staalgrijze ogen hadden nagenoeg dezelfde kleur als het driedelige kostuum dat hij droeg.

Tina gaf Jackie een dienblad waarop een heerlijk geurend kopje koffie stond. ‘Een kwartier geleden stonden ze voor de deur,’ zei ze. ‘Ik heb ze maar binnengelaten. Oude adel laat je niet buiten staan.’

‘Oude adel?’

‘Ach, oude adel. Dat nou direct ook weer niet, al gedragen zij zich er soms wel zo naar.’ Tina tilde een dienblad vol serviesgoed van de toonbank. ‘Ik leg het je later wel uit. Breng nu eerst de koffie maar, voordat mevrouw een toeval krijgt.’ Ze duwde de dubbele klapdeuren open met haar heupen en verdween in de keuken.

Toen Jackie het tafeltje naderde waaraan de drie zaten, hield de oudste vrouw op met praten. Haar geëpileerde wenkbrauwen fronsten en haar smaragdgroene ogen namen de serveerster onderzoekend op.

‘Goedemorgen,’ begroette Jackie het drietal vriendelijk, en ze zette de koffie voor de oudere vrouw neer. ‘Uw koffie, mevrouw. Kan ik u nog verder ergens mee van dienst zijn?’

‘Ik wil een ballon!’ zei de jongere vrouw aan tafel verrukt, wijzend op de tros kleurige ballonnen boven de toonbank. Haar amandelvormige bruine ogen fonkelden alsof er gouden sterretjes in rondansten en ze klapte uitgelaten in haar handen. ‘Mag het? Een mooie roze. Alsjeblieft?’

Jackie glimlachte vertederd. Zij herkende in de vrouw dezelfde bijzondere karaktereigenschappen die haar broertje Jochem zo uniek hadden gemaakt. Kinderen met het syndroom van Down werden vaak niet voor vol aangezien, maar Jackie wist wel beter. Jochem mocht dan een verstandelijke beperking hebben gehad, hij was een kei geweest in tekenen en knutselen. Alles wat zijn ogen zagen hadden zijn handen kunnen maken. Zijn kinderlijke onschuld had het gezin Onelissen natuurlijk de nodige zorgen gebracht, maar die hadden niet opgewogen tegen de blijheid en de hartverwarmende momenten die hij haar en hun ouders had geschonken. Jochem had haar leven verrijkt, vond Jackie. Dankzij hem was zij een beter mens geworden.

‘Gedraag je, Roos,’ antwoordde de oudere vrouw streng. ‘Je bent in gezelschap.’

‘Maar ik vind ze zo mooi, moeder,’ pruilde Roos, spelend met de ruches van haar sjaal.

De moeder van Roos keek naar Jackie op. ‘Nee, dank je.’ Het klonk scherp en afgemeten.

‘Mag ik nu een cola?’ vroeg Roos, terwijl ze haar lege glas naar Jackie ophief, waar op de bodem nog een laagje melk te zien was. ‘Melk is voor baby’s. Ik vind cola veel lekkerder.’

‘Nee, Roos,’ antwoordde haar moeder beslist.

‘Maar moeder,’ protesteerde Roos zachtjes.

‘Je weet dat cola slecht is voor je tanden.’

‘Maar u hebt het beloofd!’ Roos’ stem klonk ongewoon fel. ‘Ik ben jarig en als iemand jarig is moet je aardig voor ze zijn, moeder! En nu wil ik een ballon en een cola! En taart, want dat krijg je als je jarig bent. Appeltaart vind ik het lekkerst!’

‘Is het werkelijk?’ antwoordde haar moeder koeltjes. ‘Je kunt melk krijgen. Nog geen uur geleden heb je ontbeten. Overigens zijn er thuis genoeg ballonnen.’

‘Maar die zijn niet zo mooi als deze!’ Roos’ amandelvormige ogen werden

vochtig. ‘Toe nou, moeder. Alstublieft?’

‘Roos van Benschop!’ Haar moeders ogen schoten vol vuur. ‘Gedraag je!’

Jackies maag kromp ineem toen Roos als een zielig hoopje ellende in de bank wegdook. Alles in haar kwam in opstand. Wat dacht die vrouw wel niet? Zo ging je niet met mensen om. Roos mocht dan misschien in leeftijd een volwassen vrouw zijn, verstandelijk was zij beslist niet ouder dan een kind van tien, elf jaar.

‘Een melk graag!’ De moeder keek Jackie gebiedend aan, de onmiskenbare blik van iemand die absoluut geen tegenspraak duldde.

Tina, die weer achter de toonbank was verschenen, hoestte achter haar hand. Het was een waarschuwend en zenuwachtig kuchje. Met argusogen had zij het gesprek aan het tafeltje gevolgd. Tina kende haar vriendin als geen ander. Jackie was iemand met een uitgesproken mening en beslist niet bang om die mening ook te geven of de confrontatie te zoeken.

Jackie hoorde Tina’s waarschuwing, en het kostte haar moeite om zich te beheersen. Waren de omstandigheden anders geweest, dan had zij de vrouw ongezoeten haar mening gegeven, bedacht ze grimmig. Maar dit was de lunchroom van haar vrienden; dit was hun levensonderhoud, en bovendien betaalden Tina en haar vriend Steven haar het loon waarmee zij de huur en de andere kosten voor haar huis, dat nu ook het thuis van haar vader was, kon betalen. Jackie kon het zich eenvoudigweg niet permitteren om klanten tegen zich in het harnas te jagen, en welbeschouwd waren het haar zaken ook niet.

Het lukte Jackie zowaar een glimlach om haar mond te forceren. ‘Natuurlijk, mevrouw,’ zei ze gediensstig.

‘Jij ook nog iets, Tony?’ vroeg de vrouw aan de man aan hun tafeltje.

De man schudde zijn hoofd. ‘Nee, dank u.’

‘Eén melk komt eraan.’ Jackie draaide zich om en liep terug naar de toonbank.

‘Het zijn klanten, Jackie,’ siste Tina haar vriendin toe, toen Jackie weer achter de toonbank stond.

Jackie pakte een schoon glas uit de kast naast de koffieketel. ‘De klant is koning. Ik weet het, Tina. Ik zal me gedragen.’

Tina’s ogen vernauwden zich tot spleetjes. Het was niets voor Jackie om zich zo snel gewonnen te geven.

Maar Jackie scheen alweer over de bui heen te zijn. Met een glimlach op haar gezicht maakte zij opgewekt de bestelling klaar en neuriede mee met Doris Day, die zachtjes uit de luidspreker boven de toonbank klonk. ‘Que sera, sera!’ Al snel stond er een glas koude melk op het dienblad. ‘Nu nog een stuk appeltaart voor de jarige...’ Ze pakte een schotelkje en liep ermee naar de vitrinekast, waar op een draaischijf tien grote stukken verse appeltaart ronddraaiden.

Tina hield haar adem in. Zij had de bestelling duidelijk gehoord. De vrouw had beslist geen appeltaart besteld.

Met een brede grijns op haar gezicht zette Jackie de appeltaart op het dienblad en keek naar de tros ballonnen boven haar hoofd. 'Zo, en nu nog een cadeautje!'

'Jackie...' protesteerde Tina zwakjes, maar ze wist dat het onbegonnen werk was en absoluut geen enkele zin had om haar vriendin op andere gedachten te brengen. Wat Jackie eenmaal in haar hoofd had, gebeurde ook.

Er bleken twee roze ballonnen te zijn. De kleuren verschilden een beetje van elkaar. De een had de kleur van een suikerspin, de ander was dieproze. Welke zou Roos het mooist vinden?

Nerveus wierp Tina een blik in de richting van het gezelschap. Maar de vrouw was in gesprek met de man tegenover haar en had beslist geen oog voor Jackie. Roos zat in de hoek van de bank en friemelde afwezig aan haar sjaal.

'Jackie, toe nou!'

Jackie liet zich niet opjagen. Zij wilde Roos een cadeau voor haar verjaardag geven.

'Kun je mij de schaar even geven, Tina, liefje?' vroeg ze op uitdagende toon aan haar vriendin.

Tina bromde iets onverstaanbaars, maar pakte toch de schaar uit een lade en gaf die aan Jackie. Wat had het voor zin om ertegenin te gaan? Jackie deed toch wat ze wilde.

Jackie lachte. 'Ik weet zeker dat Roos ons cadeau zal weten te waarderen.' Ze knipte de gouden draadjes van de twee roze ballonnen los.

De vrouw en de man waren nog steeds in gesprek toen Jackie weer aan hun tafeltje verscheen. De met helium gevulde ballonnen hingen hoog boven haar hoofd in de lucht.

'Uw bestelling,' zei ze met een innemende glimlach.

Met open mond en een hoopvolle blik in haar donkerbruine ogen wees Roos naar de ballonnen. 'Voor mij? En de taart ook?'

Verstoord keken de vrouw en de man op.

Achter de balie hield Tina haar hart vast. Hoe zou de moeder op Jackies actie reageren?

'Omdat je jarig bent, Roos,' antwoordde Jackie, zonder acht te slaan op de minzame blik die de oudere vrouw haar toewierp. Ze pakte het bordje met de punt appeltaart van het dienblad en zette het demonstratief voor Roos neer. 'Bij een verjaardag hoort natuurlijk ook een cadeautje...' Jackie reikte Roos de ballonnen aan. 'Hartelijk gefeliciteerd.'

De jarige glunderde van oor tot oor. Haar wangen glommen van opwinding, de glitters in haar donkere ogen schitterden als heldere sterren in een donkere

nacht. ‘O, dank je wel. Wat zijn ze mooi! Kijk eens, moeder. Ik krijg zomaar een cadeautje van...’ Ze keek Jackie aan. ‘Hoe heet jij?’

Het was alsof iemand zijn hand uitstak en een rukje aan haar hart gaf. Jackie beseftte op dat moment dat ze Roos in haar hart had gesloten.

‘Ik ben Jackie,’ antwoordde ze vertederd.

‘Ik heb deze ballonnen van Jackie, moeder!’ riep Roos blij. ‘Vindt u ze niet mooi?’

‘Ik zie het, kind.’ Er klonk een spoor van ergernis door in de stem van haar moeder. Haar groene ogen hadden zich vernauwd tot spleetjes, als teken van haar grote ergernis. Ze was duidelijk niet gecharmeerd van Jackies actie, maar daar had de serveerster geen boodschap aan.

Er klonk een pingelachtig muziekje toen de deur van de lunchroom openging. Twee politieagenten, een man en een vrouw, begroetten Jackie en de gasten vriendelijk en zochten een plaatsje voor de toonbank.

Roos klapte uitgelaten in haar handen. ‘Wat ben ik blij dat we hier naar binnen zijn gegaan, moeder. Het ziet er hier allemaal zo mooi uit, al die vrolijke kleuren, en het ruikt zo lekker naar appeltaart en koffie. Vanbuiten lijkt dit restaurant net een koektrommeltje!’

Jackie schoot in de lach. ‘Ja, daar heeft het inderdaad wel iets van weg.’

‘Maar wel een heel mooi koektrommeltje, hoor!’

‘Natuurlijk, dat dan weer wel!’

Beide vrouwen lachten.

De man die door de vrouw als Tony was aangesproken, pakte een zwartleren portefeuille uit de binnenzak van zijn colbertjasje. Zijn gezicht bleef uitdrukkingloos.

‘Hoeveel krijg je van me?’ Het klonk zakelijk en afgemeten, zijn staalgrijze ogen keken Jackie strak aan.

‘Een thee, twee koffie en een melk. Dat is precies zes euro tachtig.’

De borstelige wenkbrauwen van de man gingen omhoog. ‘De appeltaart, het tweede glas melk en de ballonnen?’

Jackies aandacht werd getrokken door een grote bus die het parkeerterrein voor de lunchroom op draaide en schuin tegenover de ingang een plaatsje zocht.

‘Die zijn een cadeautje van de zaak, meneer,’ antwoordde ze opgewekt. ‘Roos is vandaag immers jarig!’

De moeder wierp haar een donkere, misprijzende blik toe. ‘Juffrouw Van Benschop voor jou, meisje. Ken je plaats!’

Jackie voelde hoe de kleine haartjes achter in haar nek een voor een overeind gingen staan. *Ken je plaats?* Dacht die vrouw nu werkelijk dat zij ook maar één haar beter was dan zij, enkel en alleen omdat ze hoger op de maatschappelijke ladder dacht te staan dan zij?

Achter de balie kuchte Tina nu aan één stuk door alsof ze zich had verslikt, maar Jackie wist beter. Tina waarschuwde haar om de zaak niet verder te laten escaleren.

‘Betaal haar toch, Tony,’ snauwde de vrouw haar mannelijke tafelenoot toe.

Roos, die de spanning tussen haar moeder en de serveerster bijna letterlijk kon voelen, wees in een dappere poging om van onderwerp te veranderen op haar sjaal. ‘Deze heb ik van Kai gekregen. Omdat ik jarig ben. Mooi hè, Jackie?’

Jackie begreep de bedoeling en voelde haar irritatie afnemen. Het had geen zin om met een vrouw als de moeder van Roos in discussie te gaan. Sommige mensen waren nu eenmaal zo bekrompen in hun denkwijzen en vastgeroest in hun standpunten dat zij niet stilstonden bij de gevoelens van andere mensen. Het was duidelijk dat de vrouw er heel andere opvattingen op na hield dan zij, maar daar hoefde Roos niet onder te lijden.

‘Hij is prachtig. Kai heeft duidelijk smaak.’

Liefdevol wreef Roos met de sjaal langs haar wang. ‘Kai is heel lief. Hij is mijn neef. Kai weet wat ik leuk vind. Weet je, later wordt hij de baas van Bentinck Stallen.’ Haar gezicht betrok. ‘Maar tot die tijd laat moeder hem heel hard werken...’

‘Roos!’ Het klonk als een zweeps slag.

De vrouw dook in elkaar. ‘Nou, het is toch zeker zo?’ mompelde ze.

De man legde een briefje van tien euro op het dienblad. ‘Laat de rest maar zitten, en laat ons nu verder met rust.’

Hoewel de hele gang van zaken haar tegen de borst stuitte, vooral de afstandelijke en koele manier waarop die moeder haar dochter bejegende, was er niets wat Jackie aan de situatie kon veranderen. Hoe graag ze het ook voor Roos wilde opnemen, het waren eenvoudigweg haar zaken niet.

‘Dank u, meneer,’ zei ze daarom beleefd en ze draaide zich om, waarbij zij de vrouw volledig negeerde en Roos een innemende glimlach schonk. ‘Nog een fijne verjaardag, juffrouw Van Benschop.’

Roos reageerde amper, vleugellam geslagen als zij was door het barse optreden van haar moeder.

Met een verbeterd gezicht liep Jackie terug naar de toonbank.

‘Ik was even bang voor een scène, Jackie,’ fluisterde Tina haar vriendin toe, en ze wreef driftig met een nat doekje over de toonbank, ‘maar je hebt het netjes opgelost.’

Jackie glimlachte wrang. ‘Maar niet van harte, Tina. Dat mens maakt het je nu niet bepaald gemakkelijk. Wat een ijskoude tante, zeg!’ Ze begroette de twee agenten, die vrijwel dagelijks even langskwamen voor zij aan hun dienst begonnen.

‘De rijken der aarde vereren ons dus met een bezoekje,’ merkte Wilco

Boomsma op. Hij was een beginnende veertiger met een jongensachtig uiterlijk. Het politie-uniform dat hij droeg zat hem krap om zijn beginnende buik. ‘Dat soort volk zou je hier niet verwachten.’

‘Catherine Bentinck-van Benschop in hoogsteigen persoon,’ zei de vrouwelijke agente, klakkend met haar tong tegen haar gehemelte. Het getemperde zonlicht dat door de hoge ramen van de lunchroom naar binnen viel, gaf aan haar opgestoken blonde haar het uiterlijk van een nevelige wolk boven op haar hoofd. Haar naam was Jessica de Bruin. ‘Ik heb gehoord dat zij zelden haar huis verlaat, of het moet voor zaken zijn. Maar ik kan me niet voorstellen dat ze hier is voor een lunchafpraak, jullie?’

Natuurlijk had Jackie de verhalen die er over de familie Bentinck-van Benschop gingen, gehoord en gelezen, maar ze had geen van hen ooit persoonlijk ontmoet.

Jackies blik ging terug naar de oudere vrouw die nog steeds aan het woord was. Dus dit was Catherine Bentinck-van Benschop, de steenrijke eigenaresse van de succesvolle stoeterij Bentinck Stallen en wier naam het synoniem was voor rijkdom en succes. Onder haar regime was de stoeterij opgebloeid tot die een van de beroemdste leveranciers van Friese volbloedpaarden ter wereld was. Haar zakelijke talenten waren befaamd en in de wereld van het fokken van raspaarden regeerde Catherine met straffe hand. Ergens in haar achterhoofd meende Jackie iets gelezen te hebben over haar kleinzoon, maar zeker weten deed ze dit niet.

Wilco en Jess hadden gelijk, bedacht Jackie. Een eetgelegenheid als deze, De Leckere Trek, een lunchroom in de American Dinerstijl compleet met een jukebox waaruit de hele dag oude Elvis Presley- en Doris Daynummers klonken, was nu niet bepaald de eerste plaats waar je dit soort mensen verwachtte aan te treffen.

Tina keek haar vriendin van opzij aan. ‘Je moet het mevrouw Bentinck niet kwalijk nemen, Jackie. Van wat ik heb gehoord heeft zij bepaald geen gemakkelijk leven gehad.’

Jackie fronste. ‘O, en dat geeft haar het recht om haar kind zo schandalig te behandelen? En mij als een klein kind op mijn vingers te tikken?’ Nee, Jackie kon beslist geen compassie voor die vrouw opbrengen.

‘Ik praat haar gedrag niet goed,’ zei Tina. ‘Integendeel, maar al op jonge leeftijd stond zij alleen voor de opvoeding van haar dochters. Haar man overleed vrij plotseling toen de meisjes ongeveer anderhalf en een paar weken oud waren. Kort daarop kwamen haar ouders om bij een afschuwelijk verkeersongeval en lieten haar Bentinck Stallen na. Bankroet dreigde, want vaderlief liet het geld graag en veelvuldig rollen. Mevrouw Bentinck wilde het bedrijf koste wat het kost behouden en gedreven als zij was, wist ze binnen een paar jaar van

Bentinck Stallen een begrip in de paardenwereld te maken. Ik wil er alleen maar mee zeggen dat het haar zakelijk gezien dan misschien wel voor de wind is gegaan, privé gezien is haar leven minder prettig verlopen.’

Wilco knikte. ‘Haar man, Paul van Benschop, overleed aan een hartaanval kort nadat bij Roos het downsyndroom was vastgesteld. Moet je je voorstellen, een gezonde vent van nog geen dertig jaar valt zomaar om!’

Jackie keek haar vriendin van opzij aan. Natuurlijk wist zij van het bestaan van de familie, Catherine en haar gezinsleden behoorden immers tot de high society van haar woonplaats. Bovendien kwam ze iedere dag langs het uitgestrekte landgoed waar de stoeterij gevestigd was. Ze kende het verhaal in grote lijnen, maar dat was ook alles. Jackie had genoeg aan zichzelf en de zorgen om haar vader om zich ook nog eens te verdiepen in de geschiedenis van de familie Bentinck-van Benschop. ‘Je sprak over dochters?’

‘Mevrouw heeft twee dochters, Roos en Fleur. Fleur is haar oudste dochter en de moeder van haar enige kleinkind, Kai. Mevrouw is stapel op de jongen en het is een publiek geheim dat hij eens het bedrijf van zijn grootmoeder zal overnemen.’

‘Al is er weinig kans dat Kai het bedrijf in de nabije toekomst zal overnemen,’ vulde Jessica aan. ‘Zo oud is mevrouw Bentinck nog niet, en ik heb zo het vermoeden dat zij van plan is om net als de koningin van Engeland door te gaan tot ze erbij neervalt.’

‘Ik weet zeker dat mevrouw diep in haar hart zielsveel van haar dochters houdt,’ was Tina’s overtuiging. ‘Denk je eens in, Jackie. Was het niet zoveel gemakkelijker voor een welgestelde vrouw als mevrouw Bentinck geweest om de verzorging van haar kinderen aan iemand anders over te laten? Om Roos te laten opnemen in een tehuis voor zwakbegaafden en de opvoeding van Fleur over te laten aan een nanny? Dan had mevrouw alleen de zorg voor Bentinck Stallen gehad, maar dat heeft ze niet gedaan. Haar kinderen kwamen altijd op de eerste plaats.’

Jackie moest toegeven dat haar vriendin een punt had. Het was voor Catherine inderdaad veel gemakkelijker geweest om de opvoeding van haar dochters aan iemand anders over te laten, zodat zij haar handen vrij had om het bedrijf te runnen. Alleen iemand met discipline en een groot doorzettingsvermogen kreeg zo iets voor elkaar. Langzaam veranderde het beeld dat zich in haar hoofd van Catherine had gevormd. Natuurlijk had de vrouw haar fouten, maar was zij daarin zo’n uitzondering? Het feit dat ze ondanks alles toch voor Roos was blijven zorgen deed Jackie beseffen dat zij misschien te snel en te hard in haar oordeel was geweest.

Een schaterlach klaterde door de lunchroom en deed alle ogen in de richting van de drie gasten kijken. Het was Roos.

Jackies hart smolt toen ze de vrouw in een innige omhelzing met haar moeder zag. Catherine drukte teder een kus op het voorhoofd van haar dochter, terwijl ze een paar goudblonde krullen met haar vingers opzij schoof.

Langzaam maar zeker verdween de twijfel uit Jackies hart. Tina had gelijk. Catherine was een moeder die ontzettend veel van haar kind hield.

Tina stootte Jackie aan. 'Zie je nu wel?'

Jackie knikte zwiingend. Als geen ander wist zij hoe moeilijk het opvoeden van een kind met een verstandelijke beperking was. Maar ze had haar ouders nooit horen mopperen of klagen. Jochems geluk was voor hen het enige geweest dat telde. Zijn geluk, maar ook dat van haarzelf. Want ondanks alle zorgen om haar broertje hadden haar ouders haar nooit vergeten. De gevoelens van liefde en toewijding waarmee Liz en Frank Onelissen hun kinderen omringden, waren vele malen sterker geweest dan de gevoelens van frustratie, onmacht en verdriet die hen af en toe hadden overvallen op de momenten waarop zij het zwakst waren. Gevoelens die Catherine ongetwijfeld ook moest hebben gevoeld en waarschijnlijk af en toe nog steeds voelde. Jackies ouders hadden tenminste elkaar gehad om Jochem te begeleiden en waren elkanders klankbord geweest, maar Catherine had er als alleenstaande moeder helemaal alleen voor gestaan, en dat verdiende alle respect.

Roos voerde haar moeder een vorkje appeltaart. Het was iets simpels, maar er sprak zo veel liefde en genegenheid uit dat Jackie werd overvallen door een gevoel van schaamte. Maar ook voelde zij een zekere mate van bewondering voor de eigenaresse van Bentinck Stallen.

'Hetzelfde als altijd, Wilco?' vroeg Tina aan de agent.

'Nee, laat ik dat maar niet doen, Tina.' Hij trommelde met zijn handen op zijn buik. 'Ik begin al een echt buikje te krijgen.'

'Je kunt het wel hebben, hoor,' vond Jackie.

'Nee,' schudde Wilco spijtig zijn hoofd. 'Brigitte en ik moeten nodig een paar kilootjes kwijt.'

'Ach, kom nu, knapperd,' zei Tina met haar altijd uitgelaten stem. 'Jij en Brigitte hebben niets om je zorgen over te maken. Jullie zien er geweldig uit. Maar mijn figuur,' ze slaakte een overdreven diepe zucht, 'dat is een heel andere zaak! Ik heb al zo veel diëten gevolgd, maar niets helpt. Mijn heupen worden alleen maar breder en mijn schouders steeds smaller. Wil je echt geen eieren met spek?'

'Nee, maar bedankt voor het compliment. Een broodje magere ham, zonder boter. Koffie. Zonder melk. Zoetjes.'

'En jij, Jess? Wat wil jij hebben?'

'Ik heb vanmorgen niet zo'n trek,' antwoordde de agente. 'Mag ik alleen een kop koffie?'

‘Natuurlijk, Jess. Jackie O?’ Tina hield de keukendeur open. ‘Ik ga de vaatwasser aanzetten.’

‘Ik ben al bezig, Tina.’ Jackie glimlachte en vroeg zich af of er eigenlijk nog wel iemand was die haar echte achternaam kende. Ze ging al zo lang door het leven als Jackie O.

‘Hoe is het nu met je vader?’ vroeg Jessica.

‘O, naar omstandigheden wel goed,’ antwoordde Jackie, terwijl zij Jessica’s mok onder de tapkraan van de ketel vulde. Even dwaalden Jackies gedachten af naar een aantal maanden daarvoor, toen ze haar vader bij thuiskomst onder aan de trap van haar ouderlijk huis had aangetroffen, naast het bewegingloze lichaam van haar moeder Liz.

Liz Onelissen had eerder die dag een schilderijtje willen ophangen. Ze had haar echtgenoot al zo vaak gevraagd dit te doen, maar tot dan toe was het er steeds niet van gekomen. Daarop had ze besloten het zelf maar te doen. Staande op een gammel huishoudtrape op de overloop dicht bij de trap was zij, volgens de arts op de eerste hulp die haar bij aankomst in het ziekenhuis als eerste onder ogen kreeg, verrast door een hartaanval, voorafgegaan door een verlammende pijnscheut. Van pijn en schrik moest zij haar evenwicht hebben verloren en ze was als een lappenpop in de diepte gestort. Enkele uren na aankomst in het ziekenhuis overleed Liz aan de gevolgen van de hartaanval, en de inwendige verwondingen die zij had opgelopen tijdens haar val.

Frank was begrijpelijkerwijze uit het lood geslagen geweest, en Jackie had het niet over haar hart kunnen verkrijgen hem alleen in het ouderlijk huis achter te laten. Dus vroeg ze haar vader om zolang bij haar te komen logeren, tot hij zich weer sterk genoeg en in staat voelde om terug te gaan.

Dat moment was nooit gekomen. In Jackies huis in de binnenstad krabbelde Frank langzaam maar zeker uit het diepe dal omhoog waarin hij terecht was gekomen na de dood van zijn geliefde vrouw, en enkele weken geleden had Jackie hem dan ook gevraagd het ouderlijk huis te verkopen en zijn intrek bij haar te nemen.

Jackie had ingezien dat haar vader niet de persoon was om alleen te zijn. Ze was bang dat de eenzaamheid en het verdriet om haar zo plotseling overleden moeder hem uiteindelijk te veel zouden worden, waardoor hij zou wegwijnen. Onder het voorwendsel dat zij elkaar in deze moeilijke tijd zo tot steun konden zijn, accepteerde Frank het hartverwarmende aanbod van zijn enige dochter. Met tranen in zijn ogen had hij Jackie bedankt en beloofd haar niet tot last te zullen zijn.

‘Je zult me nooit tot last zijn, pap,’ had Jackie gezegd. ‘Je bent er altijd voor mij geweest, laat mij er nu voor jou zijn. Samen kunnen we elkaar helpen dit verlies te verwerken.’

Tina en haar vriend en eigenaar van de lunchroom, Steven de Koning, die ook nog eens de scepter zwaaide over de keuken, probeerden Jackie zo goed en zo kwaad als het ging op te vangen. De twee gaven haar het gevoel dat zij er niet alleen voor stond en boden haar de kans om zo veel mogelijk bij haar vader te zijn. Ook kreeg ze veel steun van de vaste bezoekers van de lunchroom, zoals de agenten van het plaatselijke politiekorps Wilco Boomsma en Jessica de Bruin. Iedereen leefde met haar mee, maar alle goedbedoelde hulp ten spijt, op dit soort momenten miste Jackie de liefdevolle steun en aanwezigheid van haar moeder Liz en broertje Jochem. Nu zij er niet meer waren was Frank de enige familie die zij nog had. Wat, als hij er niet meer was?

Jackie voelde een hand op haar schouder. Het was Tina. ‘Gaat het?’

De twee jonge vrouwen waren al sinds de lagere school hartsvriendinnen, en door het overlijden van Jackies moeder waren zij de laatste maanden zelfs nog meer naar elkaar toe getrokken. Er was niets wat de een niet voor de ander zou doen. Tussen de twee vrouwen bestond een hechte band die door niets of niemand ooit verbroken kon worden. Zelfs Steven niet, bedacht Tina met een glimlach, maar hij had nooit problemen gemaakt van hun vriendschap. Ze wist dat Steven zielsveel van haar hield en Jackie als haar jongere zusje zag. ‘Jackie is familie,’ had hij tegen haar gezegd toen ze hem er eens naar had gevraagd. ‘En familie van jou is familie van mij.’

Nu Frank weduwnaar was geworden en Jackie haar moeder moest missen, hadden Tina en Steven hun best gedaan om Jackie zo veel mogelijk tot steun te zijn. Het waren hectische en vermoeiende weken voor haar geweest, maar zij had van geen ophouden willen weten. Ogenschijnlijk onvermoeibaar deed Jackie haar werk in de lunchroom, ze hielp haar vader de dood van zijn vrouw te verwerken en werkte mee in het kleine cateringbedrijfje, dat de twee vriendinnen onlangs waren gestart. Dat ze daarbij volledig aan haar eigen verdriet voorbijging, nam ze voor lief.

Jackie schonk haar vriendin een warme glimlach. Haar vader was er nog steeds. Hij leek de dood van zijn geliefde vrouw Liz goed te verwerken, al wist Jackie dat hij ook momenten kende van totale ontredde en moedeloosheid.

‘Ja, Tina. Ik voel me goed. En helemaal als die druppende kraan is gemaakt!’

‘Steven is inmiddels ook gearriveerd,’ wees Tina naar de keuken. ‘Hij heeft verstand van lekkende kranen, dus als je wilt kun je...’

Het pingelmuziekje van de deurbel deed Jackie en de anderen opkijken.

Een lange, slanke man in het uniform van een buschauffeur stapte de lunchroom binnen. In het kunstlicht glom zijn kale schedel. In zijn voetstap volgde een grote groep bejaarden die opgewekt babbelend een plaatsje zochten in de lunchroom. Door de ramen zagen de serveersters nog drie personenwagens en een bestelbusje het parkeerterrein op rijden.

‘Werk aan de winkel, Jackie O!’ riep Tina haar vriendin toe, terwijl ze de deur naar de keuken openduwde. ‘Ik zal Steven waarschuwen dat hij zich klaar moet houden.’

Er volgde een drukke en hectische morgen, waarin Jackie en Tina geen tijd kregen het rustig aan te doen. Ieder tafeltje was bezet en zodra iemand wegging stond er alweer een nieuwe gast klaar om zijn of haar plaats in te nemen.

Jackie voelde zich als een vis in het water, ze genoot met volle teugen van de drukte om haar heen en stond iedere klant vriendelijk en behulpzaam te woord. Het waren veelal toeristen met hun kinderen op doortocht die langskwamen voor een kop koffie of een plateservice, maar ook het personeel van naburige winkels en kantoren kwam naar De Leckere Trek om er in de pauzes iets te gebruiken.

‘Lieve help!’ verzuchtte Tina, toen ze aan het einde van de ochtend beiden achter de toonbank met een bestelling bezig waren. ‘Zo heb je maar een paar klanten en zo zit de zaak vol!’

Jackie tapte koffie in een kleine koffiepot. ‘Heerlijk toch? Beter dan duimen-draaien, nietwaar?’

‘Juffrouw?’ Een oudere dame was voor de toonbank verschenen. Ze droeg een kleine hoed van lichtblauw vilt waaruit twee geknakte pauwenveren staken.

‘Wat kan ik voor u doen, mevrouw?’ vroeg Jackie vriendelijk.

De vrouw legde een sjaal op de toonbank. ‘Deze vond ik onder de tafel waar ik zit.’

Jackie herkende de sjaal meteen. De bonte mengeling van kleuren en de ruches. Dit was de sjaal van Roos van Benschop.

Tina herkende de sjaal ook. ‘Zeg, zag ik de dochter van mevrouw Bentinck niet met een soortgelijke sjaal?’

Jackie knikte. ‘Het is de sjaal van Roos. Zij moet hem verloren hebben.’

‘Kan ik de sjaal hier achterlaten, juffrouw?’ vroeg de oudere dame een beetje ongeduldig. Met een schuin oog hield zij haar buurman in de gaten die met een verlekkerd gezicht naar haar grote punt appelgebak met slagroom keek. ‘Oom Jan kijkt mij wat al te gretig naar mijn appeltaart!’

Jackie nam de sjaal van de toonbank. ‘Ja, mevrouw. Ik zal er persoonlijk voor zorgen dat hij bij de rechtmatige eigenaresse terugkomt.’

De oude dame trok een zuinig mondje. ‘Dank u,’ zei ze en ze ging snel terug naar haar tafeltje.

Tina fronste haar wenkbrauwen. ‘Ben je van plan naar Bentinck Stallen te gaan?’

‘Roos was zo blij met de sjaal,’ zei Jackie. ‘Zij vertelde me dat ze hem van haar neef had gekregen. Ze zal ontroostbaar zijn.’

‘Waarom al die moeite? Als Roos van Benschop de sjaal zo graag terug wil

hebben, zal haar moeder vanzelf wel contact met ons opnemen.’

‘Het is maar een kleine moeite, Tina,’ wimpelde Jackie het bezwaar van haar vriendin af. ‘Bovendien kom ik erlangs op weg naar huis.’

Tina haalde haar schouders op. ‘Je moet het zelf weten, maar volgens mij verdoe jij je tijd!’

2.

‘Maar natuurlijk, mijn beste meneer Singh,’ zei Catherine Bentinck-van Benschop, terwijl ze zichzelf in de grote spiegel boven de open haard bekeek en een lok grijsblond haar van haar voorhoofd streek. ‘Mijn woord is evenveel waard als mijn handtekening. In mijn land is dat voldoende!’ Ze luisterde maar met een half oor naar de opgewonden stem van de man die uit de versterker van het telefoontoestel op haar werktafel door de kamer schalde. Haar blik viel op het ouderwetse brandstempel boven de schouw: een lange ijzeren staaf met aan het uiteinde het logo van Bentinck Stallen: de zwartgeblakerde, in elkaar verstrengelende letters B en S, dat vroeger was gebruikt om paarden te brandmerken. Tegenwoordig werden veulens bij hun geboorte meteen gechipt, maar dit brandstempel was een tastbare herinnering aan het verleden, uit de tijd waarin haar grootvader Minze Bentinck de stoeterij was begonnen.

‘Niet in Arabië, mevrouw,’ antwoordde Mhamoudi Singh, assistent en vertrouwenspersoon van koning Hamad ibn Isa al-Khalifa van Bahrein, koeltjes. ‘Mijn koning wenst zaken te doen met een man!’

Er gleed een grimas van ergernis over haar gezicht. Werd het zo langzamerhand niet eens hoog tijd dat de vrouwen in de Arabische wereld als volwaardige partners werden gezien? Dat vrouwen niet langer als tweederangsburgers werden behandeld en monddood gehouden ten gunste van het ego van de mannen? ‘Meneer Singh, hoelang doen uw koning en ik al zaken met elkaar?’ Haar stem klonk nu bijna net zo koel als de zijne.

‘Vier jaar,’ klonk het afgemeten antwoord.

‘En hoeveel paarden heeft de koning in die vier jaar van mij gekocht?’

‘Vijf.’

Ze liep terug naar de telefoon, waarbij haar hakken venijnig op het parket tikten. ‘Bij iedere verkoop hebben we dezelfde discussie, meneer Singh, en eerlijk gezegd begin ik er schoon genoeg van te krijgen. Als uw koning in de toekomst zaken wenst te blijven doen met Bentinck Stallen is dit prima, maar dan wel rechtstreeks met mij. Goedendag, meneer Singh!’ Ze verbrak de verbinding nog voor de Arabier kon reageren.

Mattie Scherstra-
Lindeboom

Schuilplaats voor geluk

De mooie, vrijgevochten Jackie werkt als serveerster in een wegrestaurant. Wanneer de eigenaresse van de Bentinckstallen met haar jarige dochter Roos het restaurant bezoekt, valt de eigenzinnige Jackie meteen op, met haar directe gedrag. Mevrouw voelt zich veel te goed voor de serveerster. Maar het is wel Jackie die haar het achtergelaten zijden sjaaltje komt nabrengen. Daarmee treedt ze onherroepelijk het leven van de welgestelde mensen binnen.

Mattie Scherstra-Lindeboom schrijft moderne familieromans die zich afspelen in Friesland. Na debuutroman *Ontembaar als de zee* is dit opnieuw een heerlijke roman vol vaart!

Westfriesland

ISBN 978 90 205 1802 3 / NUR 344

9 789020 518023

www.uitgeverijwestfriesland.nl